

Single-
serie

Een
jaar
single

Petra Kruijt

A koboExclusive

Petra Kruijt

Een
jaar
single

Hoofdstuk 1

‘Iets met beach?’ riep de dj.

‘Nee, Single Ladies!’ schreeuwde ik boven het nummer uit dat hij nu afspeelde, een remix van Fire van de Pointer Sisters. Zo’n gouwe ouwe die mensen van onder de zestig ook aan het juichen maakte als hij werd opgestart. *Oh Romeo and Juliet, Samson and Delilah*, zong ik in mijn hoofd mee. *Baby you can bet, ze waren doodongelukkig.*

‘Welke single?’ schreeuwde hij.

Had hij hier maar briefjes, dat zou een verzoeknummer aanvragen stukken makkelijker hebben gemaakt. Het leek erop dat hij niet zo om verzoeknummers stond te springen.

Zelf vond ik het eigenlijk ook niet echt nodig. Het was dat Brigitte er zo op aandrong. Het was ook die hele Brigitte die erop had aangedrongen dat we gingen dansen om te vieren dat ik single was. Nou, als Brigitte zo nodig wilde dansen op Single Ladies, dan moest ze het zelf maar gaan aanvragen.

Toch nog een laatste poging. ‘Beyoncé. Single Ladies,’ zei ik luid en langzaam en duidelijk gearticuleerd, al wist ik eigenlijk al dat het geen zin had.

‘O, Locomotief!’ De dj stak zijn duim naar me op en ik stak twee duimen naar hem terug omhoog. Locomotief, goeie ingeving. ‘Al heet het nummer officieel Loco,’ riep hij er nog achteraan, alsof hij wilde beweren dat daar de verwarring door kwam; ik had gelijk Loco moeten zeggen.

Natuurlijk. Had ik ook moeten doen. Veel leuker dan Single Ladies.

‘Gaat-ie hem draaien?’ vroeg Brigitte toen ik terug was op de dansvloer, en ze duwde een glas bier in mijn hand dat ze ondertussen bij de bar voor me had gehaald.

‘Ik heb er een ander nummer van gemaakt,’ zei ik en ik nam een slok.

‘Welke dan?’

Meteen na die vraag bonkten de begintonen van Loco door de speakers. Ik grijnsde en begon enthousiast te dansen. Brigitte vond dit een kutnummer, hooguit geschikt voor een kinderdisco, wat het alleen maar leuker maakte dat ze er nu drie minuten lang in mee moest.

‘Wil jij óóit nog met me uit?’ riep ze zogenaamd boos.

‘Natuurlijk. Er moet toch iemand bier voor me kopen? En trouwens, jij vroeg mij mee, dus het lijkt erop dat je het leuk vindt om samen uit te gaan.’

Nu gaf ze me een zogenaamde klap in mijn gezicht.

Ik grijnsde nog breder en deed het tsjoe-tsjoe-tsjoe-tsjoe-geluid mee. Als dit mijn avond was, dan vond ik dat ik mocht genieten van de grootste kutmuziek die er maar bestond (al viel dit nummer naar mijn mening totaal niet in die categorie).

Brigitte gaf zich gewonnen en deed mee. Ze bewoog haar armen naar voren en naar achteren als die metalen dingen op de wielen van een locomotief. ‘Serieus,’ schreeuwde ze er desondanks nog tussendoor, ‘het is wachten tot iemand een mash-up maakt van dit nummer met Tsjoe-tsjoe-wa.’ Maar dat verstond ik waarschijnlijk niet helemaal goed. Iets met een chihuahua?

Ik draaide met mijn kont zoals ze tegenwoordig in alle hiphopclips vrouwen lieten doen.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Brigitte.

‘Zo doen ze het in de clip,’ riep ik tijdens die wilde kontbewegingen.

‘O ja. Leuk voor als je een kont hebt.’ Brigitte sloeg op haar eigen billen, waarvoor het woord ‘billen’ eigenlijk al een maatje te groot was. Brigitte had billetjes. Een bipsje. Een pront kontje, zo had eens een date van haar het genoemd – goeie omschrijving.

Ze liep van me weg. Vast niet om nog meer bier te halen, al kon zij het makkelijk hebben, want alles aan haar was net zo pront als haar billetjes. Dat wilde ze zo houden, dus dan was liters bier tanken niet het beste idee. Misschien moest ze naar de wc.

Nu ik daaraan dacht, moest ik zelf ineens ook. Ik liep erheen en zag haar niet. Nou ja, nu was ik er toch, dan maar plassen. Hangend boven de wc-pot liet ik het bier dat ik tot nu toe op had weglopen.

‘Hé daar single lady!’ zei Brigitte, terug op de dansvloer. ‘Gelukt hoor!’

En inderdaad, een paar seconden later schalde Beyoncé door de ruimte. Nu was het haar beurt om breeduit te lachen, mijn ringloze rechterhand te pakken en die in de lucht te steken. Ik ging er niet tegenin, dus ging ik erin mee.

Ik was namelijk single. Sinds vanochtend, voor het eerst in vier jaar, voor pas de derde keer in mijn volwassen leven. Dat was best een feestje waard. Vooral omdat ik gelukkiger was dan ooit. Al kon dat ook aan die vijf bier liggen die ik inmiddels binnen had, want hoewel ik die qua vocht voor een groot deel weer kwijt was, zat de bijbehorende alcohol nog goed in mijn lijf. Ik was helder genoeg om te beseffen dat ik niet zo helder meer was.

Ik was ook helder genoeg om te zien dat er ergens aan de rand van mijn blikveld een man naar ons toe kwam. Die kwam natuurlijk voor Brigitte, zoals altijd. Zij had zoveel aantrekkingskracht dat er op elke willekeurige uitgaansavond minstens drie mannen om haar heen cirkelden die, logischerwijs, met haar naar bed wilden. Zijzelf hield wel van die aandacht en trouwens ook van een man in haar bed, dus Brigitte stelde niet teleur, alhoewel ze er onvermijdelijk altijd een paar moest teleurstellen omdat de meeste mannen niet zo happig waren op trio’s of gangbangs.

De man bleef niet erg lang om haar heen cirkelen, maar stapte op haar af en sprak haar aan. Ik stond er zo vol verwondering naar te kijken dat ik eerst niet eens merkte dat er ook iemand tegen mij begon te praten. Pas halverwege zijn in mijn oor geschreeuwde zin viel ik in. ‘... dan wist ik het wel!’

Ik keek hem aan. Het was een vrij kleine man, hij was maar een halve kop groter dan ik, en hij had een vrolijke lach met bijbehorende lachrimpeltjes rond zijn bruine ogen. Wat wist hij wel?

‘Sorry,’ riep ik, ‘ik hoorde maar de helft van wat je zei.’

‘Ik zei dat eh... Ik zou wel een ring om je vinger hebben gedaan,’ zei hij met minder moed dan waarmee hij op me af was gestapt, en ik zag aan hem dat hij het liefst wilde wegrennen naar de wc’s en dan door het raampje naar buiten en weg, weg, ver weg, het pand uit, Rotterdam uit, het hele land uit.

Ondanks die ontzettende drang om weg te rennen en zich door een wc-raam te wurmen, stond hij nog steeds tegenover me. Dat vond ik bewonderenswaardig en ik wilde hem heel graag geruststellen. Wat niet wilde zeggen dat ik meteen bereid was om met hem te trouwen, want ik wist niet eens of hij op zijn beurt wel bereid was om zijn leven lang om mijn stomme grapjes te lachen, of hij wel lekker rook onder die aftershave, of hij net als ik meer hield van actieve vakanties dan van in de zon bakken, of hij de wc-rol met de afrollende kant naar de achterkant hing of naar de voorkant, en allemaal van dat soort dingen die van groot belang waren als je besloot je leven met iemand te delen.

Ik was van al die voorwaarden voor een goede relatie op de hoogte, want ik was zevenentwintig jaar en ik was nooit single geweest. Ik was sinds vóór ik de volwassen leeftijd bereikte al wat ze noemden serieel monogaam: du moment dat de ene relatie uitging, had ik binnen een maand – en meestal nog sneller – een nieuwe vriend.

Serieel monogaam. Dat klonk haast crimineel. *Jane Holterman, serial monogamist.*

Dat moest anders kunnen. Ik vond het belachelijk dat ik nog nooit op mezelf had gewoond: altijd maar weer gaan samenwonen was mijn patroon. Ook nu, want het bed waaruit ik vanochtend was vertrokken, was dat van mijn vriend Lennart. Inmiddels dus ex-vriend.

Hij had van zijn baas de kans gekregen om een jaar in New York te werken en wilde daar graag vrijgezel zijn. Na vier jaar samen zette hij me aan de kant alleen maar zodat hij aan de andere kant van de oceaan de bloemetjes buiten kon zetten.

Toen hij het zei, werd ik inwendig boos. Vervolgens werd ik inwendig verdrietig. Inwendig kolkte het van de emoties en toch liet ik van dit alles niks merken, want een rare kronkel in mijn hersenen vond dat hij dat niet verdiende.

Omdat ik zo mijn best aan het doen was om Lennart niet te laten merken wat hij losmaakte, begon ik van gekkigheid maar te relativieren. Ik bedacht bijvoorbeeld dat hij onze relatie niet zou hebben verbroken voor een jaar in het buitenland als hij écht gek op me was. Dan had hij wel een Skype-relatie voorgesteld, of hij was niet weggegaan. Dus als hij hiervoor koos, dan moest er wel iets mis zijn geweest met onze relatie, toch?

Ik wist alleen niet wat. We hadden het fijn: we kookten om beurten of gingen – vaak als het Lennarts beurt was – uit eten, we deden het keurig volgens de statistieken twee à drie keer per week met elkaar, we gingen een keer per jaar op een verre reis en twee keer op een stedentrip, we konden het goed genoeg vinden met elkaars familie en we hadden een gezamenlijke vriendengroep om oud en nieuw mee te vieren.

De enige die geen deel uitmaakte van de vriendengroep waar ik samen met Lennart in zat, was Brigitte. Ik kende Brigitte voor mijn gevoel al mijn hele leven (officieel sinds de peuterspeelzaal) en zij stond los van elke andere verbintenis die ik aanging.

Zij was ook degene die wél hardop boos werd op Lennart omdat hij zomaar de relatie verbrak. Toen ik het haar vertelde, zei ze: ‘Wat denkt die klootvool wel niet, dat hij wat beters kan krijgen daar?’

‘Nou,’ zei ik, weer de relativering zelve, ‘ik weet niet of die klootviool dat denkt, maar hij wil in elk geval duidelijk niet met mij zijn.’

‘Maar je bent de leukste die er bestaat!’

‘Smaken verschillen,’ zei ik.

Het was net alsof zij degene was die gedumpte was en ik degene die moest zeggen dat het wel meeviel allemaal en dat hij toch niet de droomman was die ik in hem zag en bla, bla, bla.

Al zat er wel een kern van waarheid in al die relativiserende woorden. Ik had er heel veel over nagedacht, omdat het me niet lukte om over iets anders na te denken. En omdat ik toch zoveel aan hem dacht, had ik om drie uur die middag besloten een lijstje te maken van alles wat er leuk aan hem was en alles wat er stom aan hem was. De lijstjes werden ongeveer even lang.

Maar Brigitte had gewoon zin om boos te zijn, en dit onderwerp diende zich precies op het juiste moment aan. Het had net zo goed een mislukte taart kunnen zijn waar ze over los kon gaan, of een treinreis waarop ze niet werd gecontroleerd, of een wc die niet krachtig genoeg doorspoelde. Al deze vreselijke dingen hadden haar al eens buitenproportioneel boos gemaakt.

‘Ik vind het toch volkomen belachelijk,’ riep ze. ‘Belachelijk!’

‘Het is ook belachelijk,’ zei ik. ‘Wat een eikel. Dat ik vier jaar van mijn leven aan heb verspild aan die slappe wc.’

‘Inderdaad! Niet te geloven,’ ging Brigitte verder, zonder te merken dat ik mijn emoties van het ene moment op het andere niet meer kon binnenhouden, en dat er zomaar ineens een traan uit mijn oog ontsnapte. ‘Een slappe wc vol remsporen, Jane, hij is je niet waard!’

Toen keek ze op en zag ze dat ik aan het huilen was.

‘Hé,’ zei ze. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ja wat denk je!’ riep ik met overslaande stem.

Brigitte stond op, maar wist duidelijk niet wat ze moest doen. Toen klapte ze in haar handen en zei ze: ‘Weet je wat jij moet doen? Je moet een jaar lang hetzelfde doen als hij. Een jaar lang single zijn. Hij mag dat lekker gaan uitzoeken in New York, jij doet het hier. En als hij dan terugkomt nadat hij zijn wilde haren heeft achtergelaten in een groezelig Amerikaans afvoerputje, kun jij vertellen over jouw geweldige jaar.’

‘Zodat hij me weer terug wil en ze leefden nog lang en gelukkig?’ vroeg ik door mijn tranen heen. ‘Die kans is verkeken met hem. Ik kan er nooit meer op vertrouwen dat hij bij me blijft.’

‘Ze leefden nog lang en gelukkig is een illusie,’ zei Brigitte. ‘Ze leefden nog lang en tevreden lijkt mij het hoogst haalbare, en dat moet met hem wel lukken, denk ik. Over een jaar. Eerder niet.’

‘Maar ik wil helemaal niet meer met hem. Ik kan niet meer met hem,’ zei ik. Er kwam weer een snik los. ‘Hij had het gewoon nooit uit moeten maken.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Daar gaat het niet om.’

‘Waar gaat het dan wel om?’

Ik vermoedde dat ze daar geen antwoord op wist, want ze zei: ‘Laten we vanavond gaan dansen.’

Nu ik wat biertjes op had, was ik het met Brigitte eens dat het echt heel goed voor me zou zijn om een jaar lang geen nieuwe relatie aan te gaan. Niet omdat ik daarna de draad met Lennart weer zou willen oppakken, want zoals ik al tegen haar zei, kon ik dat niet meer met hem. Zelfs al zou hij morgen op zijn besluit terugkomen en me smeken met hem verder te gaan, zou ik nee zeggen. En ik zou ook tegen alle andere mannen nee zeggen, want het was niet de eerste keer dat mijn hele toekomst in duigen viel omdat ik me had laten verleiden die te baseren op een man.

Ik ging leren alleen te zijn. Een jaar lang single zijn leek me echt geen gek idee. Ik moest me maar eens inhouden en me niet bij de eerste de beste nieuwe kandidaat verliezen in fantasieën over de rest van ons leven.

Dit was geen manier om mezelf te beperken, het opende juist mogelijkheden die ik nooit eerder in mijn leven had gehad. Ik kon zomaar ineens iets met mannen zoals deze die me net aansprak. Hij hoefde niet leuk genoeg te zijn voor méér dan wat hier nu was, want wat hier nu was, was het enige wat er ooit zou zijn tussen ons. Ik kon dit nu gewoon doen. Iets simpels. Iets zonder vervolg.

‘Ik hoef geen ring van je, maar je mag wel een biertje voor me halen,’ zei ik.

Hij lachte eerst verrast en kreeg toen iets van zijn durf terug, want hij zei: ‘Daar begint het mee.’

Hoofdstuk 2

Daar begon het mee, en waar het mee eindigde, was dat ik wakker werd in een bed waar ik mezelf bij het wakker worden de ochtend ervoor nog in geen miljoen jaar had kunnen fantaseren. Het was er ook bijna niet meer van gekomen, want nadat ik mijn naam had gezegd, had hij gezegd dat hij Tarzan heette. Als er één regel was die ik altijd had gehanteerd, was het deze: niks beginnen met een man die bij het horen van mijn naam reageerde met: ‘Me Tarzan, you Jane.’

Die verleiding was voor veel mannen blijkbaar erg groot, en dat beperkte de keuze tot een prettig overzichtelijk veld. Maar goed, aangezien ik nu toch niks ging beginnen met welke man dan ook, was die onwrikbare regel ineens ook niet meer zo belangrijk. Net zomin als zijn echte naam. Wat kon mij het schelen hoe hij heette, ik ging hem toch nooit meer zien.

Tarzan had een gaaf appartement met uitzicht over de Maas. Ik stond van dat uitzicht te genieten en bedacht dat ik zelf ook zo iets zou willen kopen. Als ik het kon betalen tenminste, maar als ik dat nu nog niet gelijk kon, dan ging ik ervoor sparen. Dat was nog eens een goed voornemen voor mijn leven als single vrouw.

Ik stond te kijken naar de Erasmusbrug en probeerde te zien of ik wist waar Lennart ongeveer was. Ergens in de stad nog, want hij zou over een maand pas naar New York gaan. Dat hij het alvast met me had uitgemaakt was een nette actie, zodat ik niet al plannen aan het maken was om hem op Schiphol uit te zwaaien en op het laatste moment zielig in mijn eentje thuiszat. Nu kon hij in alle rust zijn koffers pakken en kon ik in alle rust naar bed gaan met andere mannen.

Ik dacht dus écht dat ik met Lennart de rest van mijn leven zou leven. Het probleem was dat het niet de eerste keer was dat ik dat dacht, want ik probeerde al op de basisschool mijn naam met die van verschillende jongens erachter uit in mijn dagboek, omgeven door getekende hartjes en opgeschreven met eindeloze zuchtjes.

Het was hopeloos om zo’n romanticus te zijn, vooral als vrouw. Als je dat syndroom had als man, zou je waarschijnlijk in no time een vrouw vinden die je als een lot uit de loterij beschouwde en nooit meer liet gaan. Romantische mannen waren nog schaarser dan mensen bij wie de kleur oranje echt mooi stond. Daar zat trouwens geen oorzakelijk verband bij zover ik wist, en zelfs geen correlatie, wat jammer was, want dan zou ik wel op Koningsdag op jacht gaan.

Ja. Oké. Lennart dus. Categorie af en toe een bloemetje, en blauw stond hem beter dan oranje. Gisterochtend kwam hij de slaapkamer binnen met een kop koffie zoals altijd op zaterdagochtend: omdat hij bijna altijd eerder wakker was dan ik, ging hij naar de keuken om koffie voor zichzelf te zetten, en door dat gestommel werd ik wakker en dan begroette ik hem als hij terugkwam. Ook nu glimlachte ik naar hem met mijn ochtendhoofd. ‘Goedemorgen.’

Hij kwam naast me zitten met zijn kussen tegen het hoofdbord en ik wilde mijn telefoon al pakken om wat te gaan lezen, maar hij legde zijn hand op mijn arm. ‘Jane, we moeten praten.’

Die woorden. Ik kende die woorden. Ze waren al meerdere keren tegen me gezegd. Eigenlijk hoefde hij hierna niks meer te zeggen omdat meteen duidelijk was wat er ging komen.

‘Je gaat bij me weg,’ zei ik.

‘Ja,’ zei hij. Dat was fijn, hij draaide er niet omheen. Te midden van mijn verlamde schrik kon ik dat van hem waarderen. ‘Nogal letterlijk,’ ging hij verder. ‘Ik heb de afgelopen tijd gesproken met Willem’ – Willem was zijn baas – ‘die wilde weten of ik interesse had in een transfer naar New York. Het is in eerste instantie voor een jaar met de verwachting dat ik daar in een project ga meedraaien en daarna terugkom, maar het zou ook kunnen dat ik daar blijf.’

‘Zonder mij.’

‘Ja. Ik kan jou niet vragen om mee te gaan naar de andere kant van de wereld alleen omdat ik het zo nodig wil.’

‘Bespaar me je bullshit,’ zei ik – er kwam per ongeluk wat woede doorheen, die ik gauw weer wegdrookte door te gaan nadenken.

Ik wist niet zeker of ik mee zou hebben gewild naar New York, maar ik zou het zeker hebben overwogen, bedacht ik. Die keus maakte hij niet voor me omdat hij het me niet wilde aandoen. Die keus maakte hij voor zichzelf. En dat mocht, maar ik zou het fijn vinden als hij ook dat toegaf.

Lennart glimlachte voorzichtig. ‘Je wilt niet weten hoe ik hiertegen op heb gezien.’

‘Waarom dan?’

‘Omdat ik bang was dat je boos zou worden.’

‘Heb je me daarom buiten de hele besluitvorming gehouden?’ vroeg ik op redelijk kalme toon, terwijl het vanbinnen schreeuwde: vind je het gek dat ik boos word! Ik voelde me gekwetst, aan het lijntje gehouden, bedonderd. Allemaal gevoelens die niet reëel waren, dat wist ik na eerdere break-ups, en toch waren ze er. Wat ze trouwens ook reëel maakte, want hoe kon je gevoelens irreëel noemen? Dat zou net zoiets zijn als zeggen dat kleuren irreëel waren. Ja, oké, want in het donker bestonden ze niet, maar in het licht bestonden ze wel. En op dat moment bestonden mijn gevoelens. Ze waren reëel, verdomme. Maar ik wilde verdomme nog steeds niet dat Lennart dat wist en ik keek van hem weg om mijn tranen weg te knippen, wat gelukkig lukte. Ik had nog nooit gedramaqueend als een jongen het met me uitmaakte en ik zou er echt niet nu mee beginnen.

‘Nee,’ zei Lennart, ‘dat is gewoon omdat ik het voor mezelf op een rijtje wilde krijgen zonder dat iemand me verder kon beïnvloeden.’

Het klonk ingestudeerd en ik wilde dat alweer superkut gaan vinden, maar gek genoeg, ergens door mijn gekwetstheid heen, begreep ik hem. Misschien was dat te danken aan mijn ervaring met relatie-eindes, of misschien kwam het door de relativerende gedachte die in me opkwam. Als ik zo’n belangrijke levenskeuze had moeten maken over een plaatje waarin ik Lennart niet voor me zag, als ik nu bijvoorbeeld de kans kreeg om de personal mondhygiënist te worden van, ik noem maar iemand, Henry Cavill, dan zou ik in de halve seconde die het me kostte om die keuze te maken ook niet overwogen Lennart naar zijn mening te vragen.

Maar ik kreeg niet de kans om Henry Cavills personal mondhygiënist te worden, dus wat wist ik er nou van?

Ik knikte gelaten. ‘Ik ben blij voor je dat je deze kans krijgt.’

‘Waar heb ik dit aan verdiend?’ vroeg Lennart.

Ik keek hem vragend aan. ‘Eh, wat precies?’

‘Deze break-up. Als er een geschiedenis van de break-ups werd bijgehouden, dan moet dit wel de makkelijkste ooit zijn.’

‘Ik kan wel gaan janken als je wilt. Of ergens mee gooien. Je slaan misschien.’ Al die dingen kon ik echt, ik kon met een vingernip de sluisen openzetten. Het kostte meer moeite om het níét te doen dan het zou kosten om het wel te doen. Maar ik bleef op wilskracht kalm en vriendelijk, en ik was trots op mezelf.

Lennart grijnsde. ‘Je mag me nog wel een keer flink aanpakken.’

‘Grappenmaker,’ zei ik. ‘Die kans heb je jezelf ontzegd. Had je het maar een uurtje later moeten uitmaken.’

Hij had al bedacht hoe het verder moest gaan: hij zou zijn appartement aanhouden en gaan verhuren voor de duur van zijn afwezigheid. Of ik het soms wilde huren, vroeg hij nog, maar er was geen haar op mijn hoofd die daarover peinsde.

De komende tijd moest ik er dus mijn spullen weghalen en Brigitte had al aangeboden dat ik bij haar mocht intrekken, want ze had een extra kamer op de etage waar ze sinds anderhalf jaar woonde en ze kon het wel gebruiken dat ik de helft van de huur betaalde. Dat deed ik liever dan Lennart sponsoren. Ik was niet haatdragend, maar ik droeg hem nou ook weer niet zó’n warm hart toe.

Ergens daar buiten was hij. De man die mij over ongeveer twee jaar ten huwelijk had moeten vragen en van wie ik over nog eens twee jaar zwanger zou zijn geweest. De man die binnenkort naar New York ging en mij hier achterliet, in het veel te mooie appartement van een andere man, die ik hierna óók nooit meer ging zien.

Het was niet Lennart op wie ik boos was en die me verdrietig maakte. Ineens begreep ik het, alsof het uitzicht over de stad me de afstand gaf die nodig was om dit plaatje te zien. Ik was boos op mezelf dat ik me had laten meeslepen in die fantasie. En ik was nog bozer op mezelf omdat het niet de eerste keer was dat ik die fout had gemaakt. Sterker nog, toen Lennart het gisteren uitmaakte, was een van mijn relativerende gedachten dat ik wel iemand anders zou vinden.

Goeie god. Het was maar goed dat ik nu had besloten om helemaal niet op zoek te gaan naar een ander, want dan zou het hele riedeltje weer van voren af aan beginnen.

Ik was namelijk niet alleen de serieel monogame crimineel, ik was er ook het slachtoffer van.

Ik hoorde achter me iemand binnenkomen en draaide me om.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Dat was fijn vannacht.’

Hij had volgens mij gelijk. Wat ik me ervan herinnerde, was lang niet onaardig. Maar dat ging ik hem niet te enthousiast vertellen, want stel dat hij meer wilde? Dat was nu precies níét de bedoeling. ‘Ja was leuk hè,’ zei ik zo nonchalant mogelijk.

Hij glimlachte. ‘Doe je dit vaker?’

‘Ben je gek.’

‘Eh...’ Hij trok een krankjorum gezicht.

‘Onbeslist,’ zei ik, voorzichtig lachend. ‘Nee, ik ben dit niet gewend. Het is net gistermorgen uitgegaan met mijn vriend waar ik vier jaar mee was.’

‘Wow.’

‘Ja, ik kan me voorstellen wat je nu denkt. Reboundalarm! Maar wees gerust hoor, want het zal hierbij blijven, dus je hebt er niet veel last van. Een onenightstand kan niet eens officieel een rebound heten, toch?’

‘Het maakt mij niet uit hoe het heet. Ik zei “wow” omdat ik ook uit een jarenlange relatie kom. Het is net een maandje uit.’

‘Met wie?’

‘Die ken je niet,’ zei hij.

‘Hm, goed punt. Heeft zij het beëindigd of jij?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Als je wilt praten, laten we dat dan over iets anders doen dan exen.’

‘Heb je een onderwerpvoorstel?’ vroeg ik.

‘Werk?’

‘Beter van niet. Ik werk bij een tandartsenpraktijk, dat vinden de meeste mensen niet zo’n leuk onderwerp.’

‘Ja,’ zei hij, ‘sorry, het was het eerste wat in me opkwam. En het is nog wel zondag. Slechter onderwerp is er niet.’

‘Koffie anders maar,’ stelde ik voor.

‘Akkoord. Wil je het over bonen hebben of over de omstandigheden waaronder de plukkers in Ecuador moeten werken?’

Ik lachte hardop. ‘Bonen. En dan gemalen. En dan met heet water. En dan in een kopje.’

Hij grijnsde naar me. ‘Begrepen. Zo terug.’

Ik keek hem na terwijl hij naar de keuken liep en besepte dat ik beter nu meteen kon weggaan. Als ik hier nog langer bleef, bestond er een risico dat ik hem leuk zou gaan vinden, aangezien ik hem nu al grappig vond en omdat ik had gezien hoe goed hij eruitzag in zijn boxershort en T-shirt. En als ik hem leuk zou gaan vinden, maakte ik het alleen maar ingewikkelder voor mezelf.

Wat was er toch mis met mij? Het lukte Brigitte al haar hele leven om single te blijven en mij lukte het nog geen week.

Maar het lukte me wél. Het was nog lang niet mislukt. Alleen maar omdat ik seks met een man had gehad, zat ik nog niet voor de rest van mijn leven aan hem vast. Dat hadden mijn ervaringen tot nu toe juist geleerd: dat ik helemaal niet gauw aan iemand vastzat.

Als ik er zo over dacht, was het haast risicoloos.

Tarzan kwam gelukkig terug met de koffie om me uit mijn overpeinzingen te halen. Hij ging naast me staan en zei: ‘Mooie stad hè.’

‘Mooi uitzicht,’ zei ik. ‘Mooi appartement.’

Hij zette zijn koffiekopje op een plankje dat hoog aan de muur hing, een plankje met een pot erop waarin een springlevende orchidee zat. Ik kon nu niet anders denken dan dat zijn ex daarvoor had gezorgd. Meteen sprak ik mezelf vermanend toe vanwege het vooroordeel.

Hij stond alweer naast me voor ik het doorhad, doordat ik me zo liet afleiden door randzaken. ‘Mooie vrouw,’ zei hij, en hij gaf een kusje in mijn hals dat een veel te prettige rilling door me heen liet gaan.

‘Sorry,’ zei ik geschrokken, ‘sorry, ik bedenk ineens dat ik... naar de kerk moet.’

‘Ben je gelovig?’

‘Ja, katholiek, zwaar.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Het is twaalf uur ’s middags. Ik heb weinig verstand van kerken, maar volgens mij zijn ze allemaal alweer uit.’

‘Je hoeft mijn smoes niet zo te fileren. Ik wil er gewoon mee wegkomen.’

‘Ik kan je niet vasthouden, dus als je wilt gaan, ga dan gerust,’ zei hij. ‘Als je te biecht gaat, wil je mij dan ook vrijpleiten?’

‘Dat is niet de bedoeling van een biecht.’

Hij lachte en die lach was zo ontwapenend dat ik tegen wil en dank moest meedoen. ‘Aan jou ga ik in elk geval niks opbiechten en ik ga mezelf ook niet vrijpleiten, meneer. Niet zolang je geen witte boord hebt.’

‘Is dat niet een bijnaam voor ambtenaren?’

‘Ja, ook. Maar als je enig verstand had van het katholicisme, dan wist je dat er zoiets bestaat als het priesterboord. Kraakwit.’

‘Het spijt me dat ik daar niet van op de hoogte was. Mocht je nog eens te biecht willen bij een andersoortige witte boord, dan kun je bij me terecht.’

‘Hoezo, ben jij dan een ambtenaar?’

‘Jazeker. Maar we zouden het niet over werk hebben.’

‘Nee, inderdaad,’ zei ik, ook al brandde ik van nieuwsgierigheid naar zijn ambtelijke functie. Hij zag er helemaal niet uit als een ambtenaar. Ook weer een vooroordeel. Pff, ik werd vandaag wel aan de lopende band geconfronteerd met mijn eigen bevooroordeeldheid. Was ik nou zogenaamd zo’n vrije geest? Het leek er helemaal niet op. Erg jammer weer.

‘Koffie,’ zei ik. Terug naar het veilige onderwerp. ‘Daar hadden we het over.’ Ik hield het bijna lege kopje naar hem omhoog. ‘Heel lekker.’

Ik nam de laatste slok van de cappuccino die hij voor me gemaakt had – jammer dat hij op was, want hij was serieus superlekker – en ging mijn kleren aantrekken.

Voor het dramatisch effect zou het leuker zijn geweest als ik het kopje kon neerzetten, aju kon zeggen en meteen weglopen, maar het was het me niet waard om in een van Tarzan geleend lubbershirt de straat op te gaan alleen voor het effect.

Het aankleden duurde vijf minuten en daarna moest ik ook nog naar de wc, dus toen ik eindelijk de deur uit stapte, was dat met weinig effect van welke soort dan ook.

Ook goed. Ik zou hem nooit meer zien. Het deed er niet toe wat hij van me vond. Het zou juist goed zijn als hij zo min mogelijk van me vond. Als een echte, ongecompliceerde onenightstand. Want dat kon ik. Ik had het vannacht bewezen.

Nu nog de overige 364 nachten.